

Nu, da han var borte og ved sit uhyggelige Endeligt selv havde vidnet om sin Livsfilosofis bristende Bærekraft, fik Per en lignende Fornemmelse af lykkelig undsluppen Livsfare som dengang, da han modtog Efterretningen om Løjtnant Iversens Selvmord. Ved hans feberhede Haand var han bleven ført dybt ind i mørke, øde og vilde Egne af Aandens Verden, hvis skuffende Ørken-Luftsyn og Hildringer længe paa Afstand havde lokket ham. Og dog! Han vilde altid mindes den ulykkelige og ensomme Mand med Taknemlighed og Kærlighed. Endnu i sin Død var han bleven ham en Lærer og Befrier.

Derfor harmede det ham ogsaa at være Vidne til den hoverende Medlidenhed, som kom tilorde rundtom hos Folk, der sad hyggelig beskærmet af deres egen Lidenskabsløshed og aldrig havde følt nogen titanisk Drift til at kæmpe med Dæmonerne. Særlig opbragte Svigerfaderen ham med sin overbærende Hovedrysten.

»Ja, saadan maatte det jo ende! Det var næsten til at forudse. Hvad andet skal det vel føre til, naar man ikke kan naa til Forligelse med sig selv? Jeg har altid haft oprigtig ondt af ham, stakkels Mand!«

Der kilrede Per et hvast Svar paa Tungen; men som saa ofte før gemte han for Ingers Skyld sine Følelser hos sig selv og tav.

*

*

*